

РЕШЕНИЕ

№ 26636

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **2949** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба вх. № 6305 от 20.02.2026 г. и вх. 8299 от 11.03.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), подадена от К. Ф. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане] , паспорт № U., издаден на 05.11.2025 г. от С., Република Т., валиден до 05.11.2035 г., с личен идентификационен № [ЕГН], чрез адв. А. Д., АК-Шумен, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1, кантора № 7 срещу Отказ за издаване на виза тип „D”, издаден на 01.02.2026 г., издаден от Първи секретар, З. при Посолството на Република България в [населено място], Република Т., по заявление за издаване на виза № А. от 17.12.2025 г. С жалбата се отправя молба съдът да отмени изричния отказ, тъй като същият е незаконосъобразен, защото не отговаря на общите изисквания на чл. 59 АПК. Посочено е, че изложените в административния акт мотивите са бланкетни със семпли фактически основания и са посочени правните основания за издаването му. В жалбата се твърди, че са изпълнени в цялост условията на чл. 9, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) и за оспорващия са налице условията за издаване на виза тип “Д” за влизане в Република България, тъй като същият е и член на семейството на български гражданин (съпруг на П. П. Г.) и има право на продължително пребиваване. С жалбата се оспорва срещу изводът на административния орган, че не са доказани предпоставките на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, а именно, че „По данни на домакина апликантът няма да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ. Ще използва адреса за издаване на български документи.“. Инвокирани са съображения, че отказът е проявна форма на незачитане правото на оспорващия на личен живот,

поради което е допуснато нарушение на чл. 8, пар. 1 и 2 от КЗПЧОС. На следващо място са изложени съображения, че обжалваният акт противоречи на Протокол № 4, ал. 2 от КЗПЧОС отнасящ се за свободата на придвижване на лица, включително да напускат страната си по произход. В хода на съдебното производство оспорващият, К. Г. е редовно призован, не се явява и не се представлява. С жалбата се иска присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – първи секретар, З., при посолството на Република България в [населено място], Република Т., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.12.2025 г. жалбоподателят, К. Г., е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“. Към заявлението е приложено Свидетелство за съдимост, Декларация, Удостоверение, издадено от „Д“Б., Удостоверение за сключен граждански брак, издадено от [община]; Удостоверение за настоящ адрес, Декларация за финансова и битова издръжка,, Договор за безвъзмездно предоставяне на жилище и др.

Проведена е съгласувателна процедура с ДАНС, като по подаденото от апликанта заявление за виза е изразено положително становище в Националната визова информационна система, тъй като жалбоподателят не е идентифициран като заплахата за националната сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени писмени документи.

От проведената съгласувателна процедура с група „Миграция“, Областна дирекция на министерство на вътрешните работи (ОДМВР) – Шумен се установява, че е налице възражение да бъде издадена виза по чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ. Посочено е, че не са доказани достоверно условията за заявеното пребиваване. На адреса е извършена проверка и е установено, че чуждия гражданин ще използва адреса само за издаване на БЛД, защото семейството е трайно установено в Република Т..

Издаден е процесния отказ с правно основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. От фактическа страна отказът е мотивиран, че по данни на домакина апликантът няма да се установи трайно , продължително или постоянно в Република България и ще използва адреса за издаване на български документи..

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети представените документи с жалбата, административната преписка и допълнително от трети неучастващи по делото лица.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал.1 АПК от процесуално легитимирана страна, поради което е допустима.

Разгледана по същество е **ОСНОВАТЕЛНА**

По силата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи за дългосрочно пребиваване не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването на права по ЕКЗПЧОС чл. 8 – „събиране на семейство“.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в срок и е процесуално допустима.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е установен в Закона за чужденците в Република България. Изрично изискване за влизане на територията на страната на чужд гражданин, който не е гражданин на държава – членка на ЕС, е

да притежава валидно издадена виза. Съгласно чл. 9 ЗЧРБ, визата е разрешение за влизане и пребиваване или летищен транзит. Разпоредбата на чл. 9а ЗЧРБ регламентира както видовете, издавани визи за пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР).

Съгласно чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган с оглед представените заповеди - № 95-00- 26 от 16.01.2025 г. (л. 32), с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 ЗЧРБ; и заповед № 25 от 26.08.2025 г. на Посланика на България при Посолство на Република България в А., с която Д. Н. К. е определен да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи – Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, посочени като правно основание за издаване на оспорения административен акт, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ и на какви факти и обстоятелства се основават тези изводи.

В случая е налице пълна липса на мотиви, тъй като не става ясно какви са конкретните съображения за отказа и кое е породило основателните съмнения. Съгласно приетото в т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по т. д. № ТР № 4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Още с подаване на заявлението за кандидатстване за виза „Д“ жалбоподателят е представил всички необходими документи. Нещо повече ответникът е възприел изложеното от Миграция при даването на отрицателно становище без да го изследва във връзка с обстоятелството, че жалбоподателят е женен за български гражданин.

Следва да се има предвид, че целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в Република България на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ. Описаните по – горе и представени от ответника в заверени преписи писмени доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа, по отношение на това, спазил ли е административният орган изискванията за законосъобразност на отказа. Коментиранията по – горе факти и обстоятелства не сочат несъмнено на извода, че „апликантът няма да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ“, каквото е изискването на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Мотивите на процесния отказ се основават на „данни от домакина“, който е баща на съпругата на

оспорващия и който чрез жалбоподателя представя клетвена декларация. Както становището, така и мотивите представляват произволни, субективни заключения и предположения, понеже анализът на описаните доказателства не води до безспорен извод за недоказване „достоверно целта и условията за заявеното пребиваване“. Фактът, че майката е гражданин на Република България и същата е в брак с оспорващия, гражданин на Република Т., е достатъчно основание за издаване на виза „D“, за дългосрочно пребиваване.

Следва да се има предвид, че според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Ответникът обаче не е извършил обективно дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на чл. 32, §1 и чл. 35, §6 от Визовия кодекс. Обобщаващите му изводи, с които е мотивирал отказа да издаде виза се основават на предположения и на превратно оценяване на фактите. Основателно се сочи в жалбата, че отказът не съответства на чл. 8, ал. 1, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, по отношение на жалбоподателя не е приложимо изключението, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 07.11.2025 г. от консулско длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] - Т. отказ за издаване на виза, вид „D“, за дългосрочно пребиваване в Република България е постановен в резултат на неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът не установи и не докажа по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, поради което същият следва да бъде отменен и административната преписка бъде изпратена на консулското длъжностно лице в Генералното Консулство на Република България, в [населено място] за ново произнасяне по заявлението на К. Ф. Г., от 17.12.2025 г. за издаване виза „D“, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, касаещи тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, следва да се уважи направеното искане на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски в размер на 1005,12 евро – внесена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на К. Ф. Г., гражданин на Република Т., Отказ за издаване на виза тип „D“, издаден на 01.02.2026 г., издаден от Първи секретар, З. при Посолството на Република България в [населено място], Република Т., по заявление за издаване на виза № А. от 17.12.2025 г.

ИЗПРАЩА преписката на посолството на Република България в [населено място], Република Т., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати сторените съдебно-деловодни разноски на К. Ф. Г., гражданин на Република Т., [дата на раждане], в размер на 1005,12 (хиляда и пет

евро и дванадесет цента) евро.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: